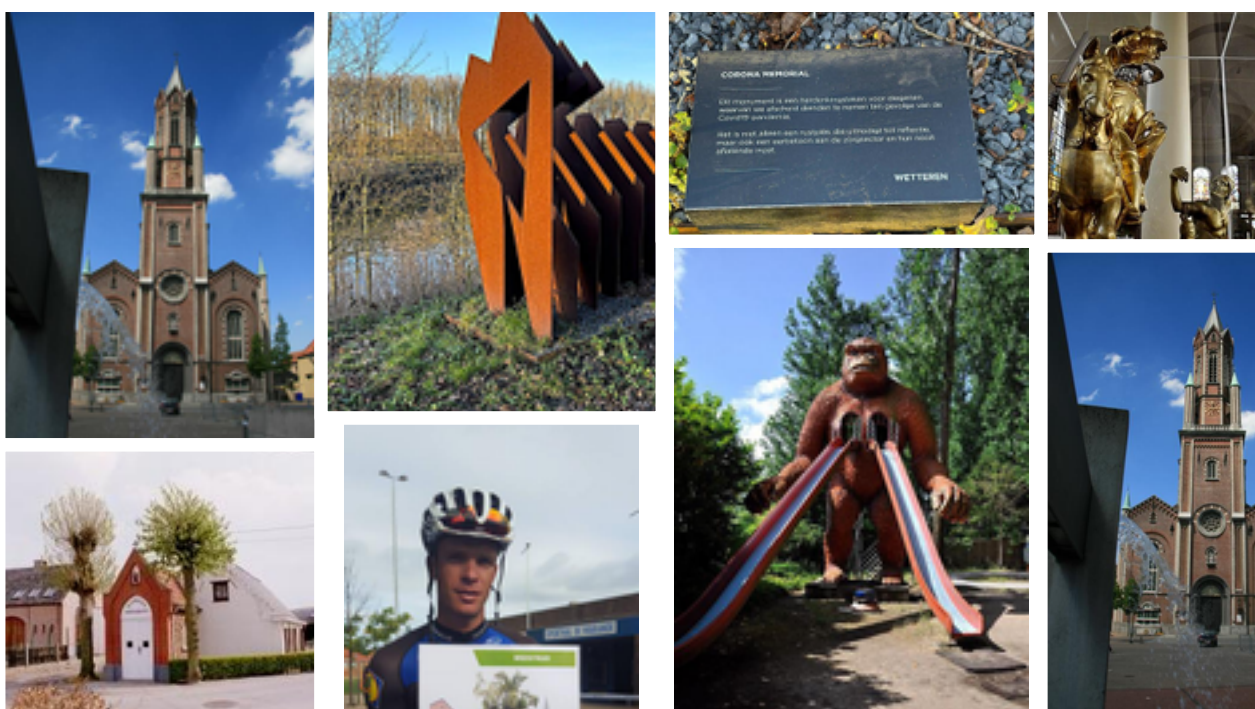
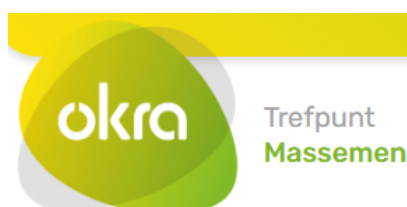

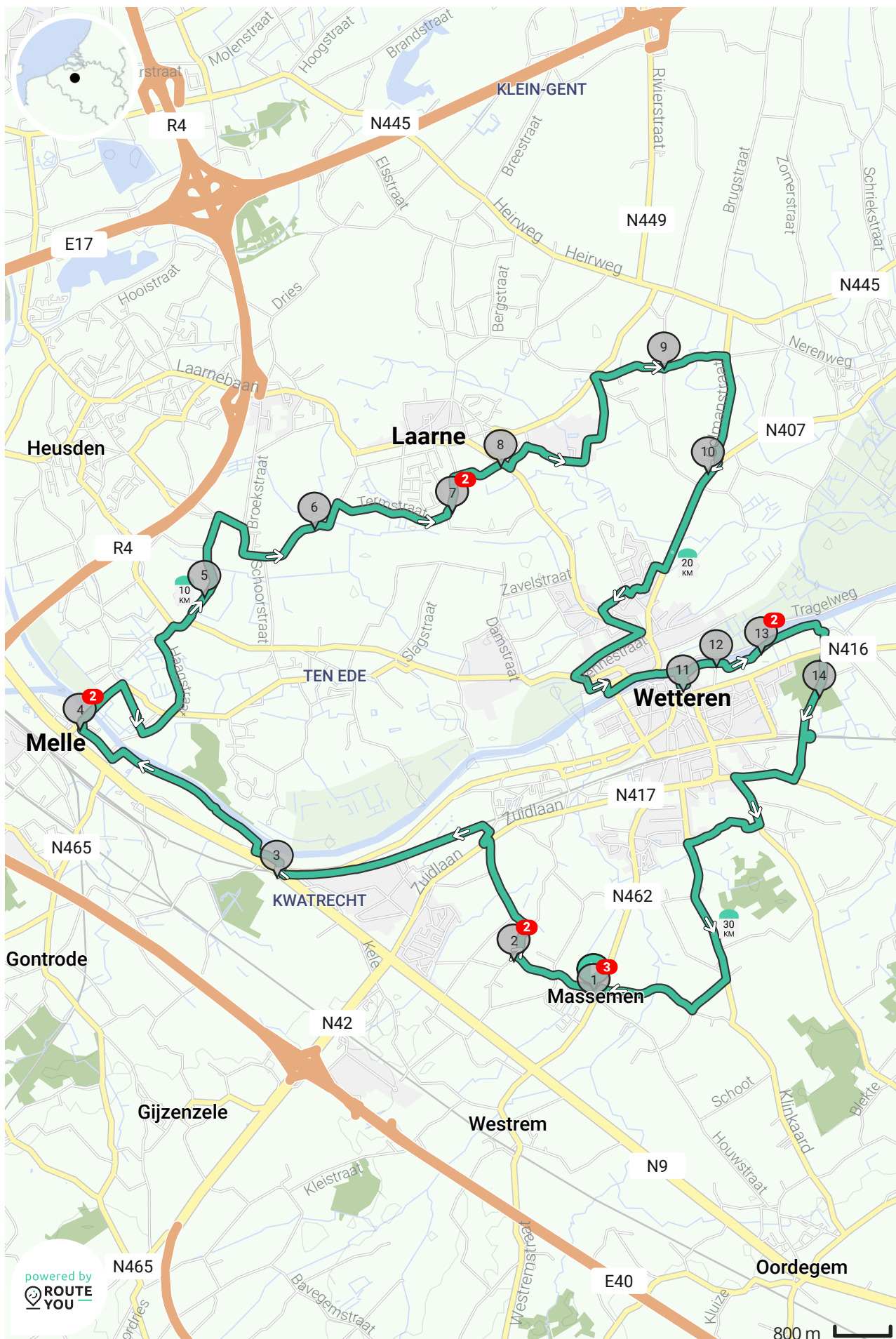

Massemen Melle Laarne Kalken Wetteren Massemen Vinolobo

Deze route wordt jou aangeboden door

OKRA Massemen

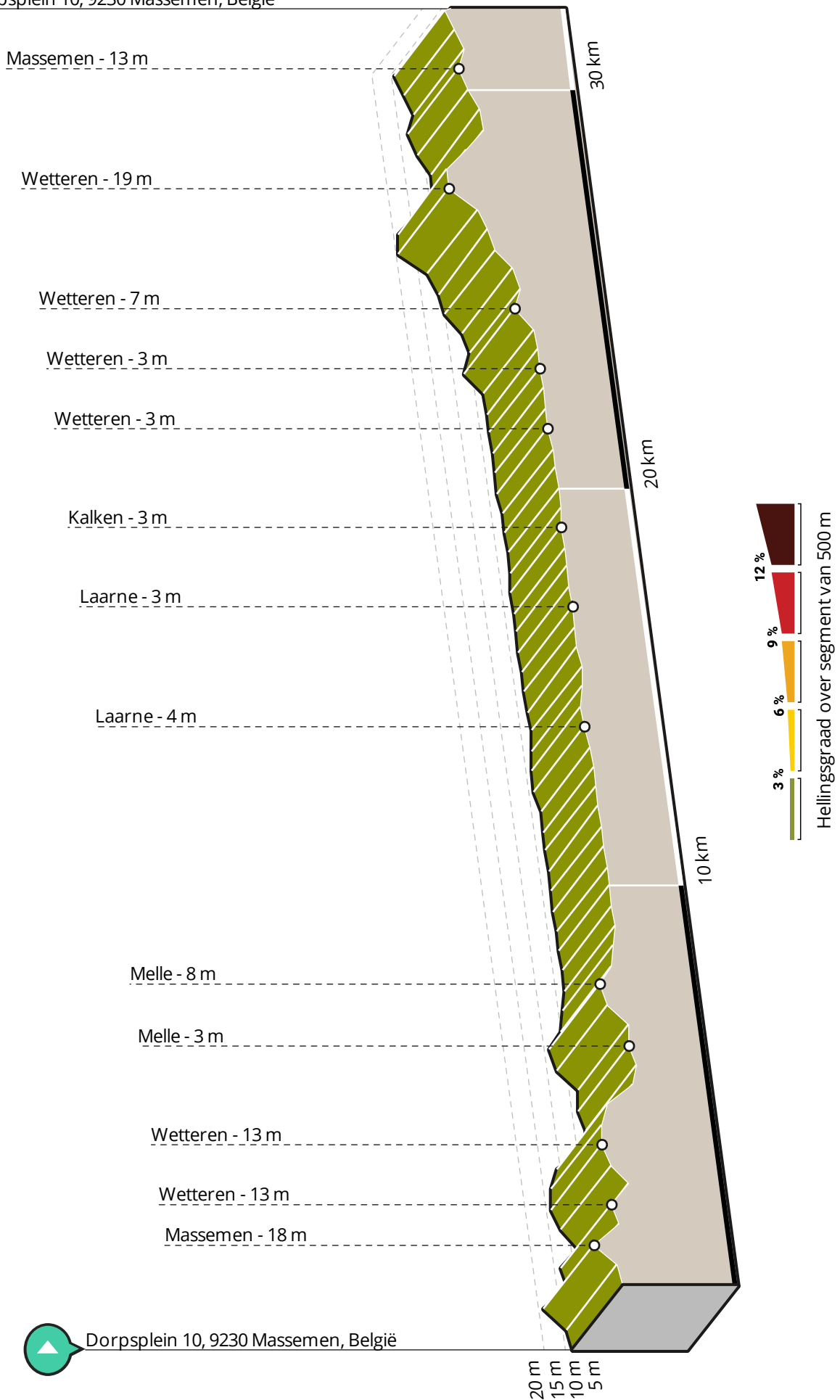

map data: © OpenStreetMap Contributors; Cartography: © RouteYou

Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België

Massemen Melle Laarne Kalken Wetteren Massemen Vinolobo

Deze route wordt jou aangeboden door OKRA Massemen

- ↔ Lengte: 32.1 km
- ↗ Stijging: 88 m
- 📊 Moeilijkheidsgraad: 5/10
- 📍 Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België
- 📍 Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België

Routebeschrijving

Van Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België

Naar Dorpsplein 10, 9230 Massemen, België
Routing Recreatief fietsen - mooiste

Bezienswaardigheden

Sint-Martinuskerk Massemen
dorpsplein , massemen

- Afstand langs route: 0.04 km

De kerk van Massemen is één van de oudste kerken van Wetteren. Haar geschiedenis start in de 11de eeuw toen hij nog een bidplaats was van de Gentse Sint-Baafsabdij. Hoe de middeleeuwse kerk er heeft uitgezien is niet zeker. De oude kerk werd namelijk zwaar beschadigd door twee zware branden in de 16de eeuw zodat de huidige kerk voornamelijk uit de vroege 17de eeuw dateert. Op het doksaal van de kerk pronkt een Van Peteghemorgel (10) uit 1738.

Afbeelding 1: Sint-Martinuskerk Massemen (Bron: Stichting Open Kerken)

Op het dorpsplein kan u nauwelijks naast de oude lindeboom (13) kijken. De boom heeft een diameter van 5.7m en is maar liefst 9.5m hoog. Na vele speculaties werd de ouderdom van de boom via een C-14 datering vastgelegd op ongeveer 400 jaar!

Dorpsplein 9230 Massemen (Wetteren)

Te bezoeken:

Dagelijks: 09u-17u (zondagnamiddag gesloten)

Van Peteghemorgel (10)

De naam Van Peteghem is een waar begrip in de wereld van de orgelbouwers. De familie zat 4 generaties lang in het vak! Pieter Van Peteghem, de grondlegger van de orgelmakerdynastie, is oorspronkelijk van Wetteren. Hij werd gebeten door het vak toen in 1722 het orgel in Wetteren gemaakt werd en de orgelbouwer, Gilliam Davit, bij het gezin logeerde. Na ervaring op te doen bij J.B. Forceville in Brussel vestigde de familie zich uiteindelijk in Gent.

Lindeboom (13)

Het is niet uitzonderlijk dat er midden op een dorpsplein een lindeboom staat. De boom staat namelijk symbool voor de verbondenheid van een gemeenschap. Hij werd daarom vaak aangeplant op een bijzonder dag voor een dorpsgemeenschap, zoals de inwijding van een kerk. Al bij de Kelten en de

Germanen werd de lindeboom gezien als een heilige boom omdat de godin Freya er in zou huizen. Aangezien de boom ook symbool staat voor trouw en liefde was het vroeger de gewoonte om huwelijken te sluiten onder de linde en werden de duimen van de geliefden in de bast gedrukt

67 ↑ 73

- Afstand langs route: 0.88 km

67

- Afstand langs route: 0.88 km

Station Kwatrecht
Wetteren, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 4.58 km

Afbeelding 2: Station Kwatrecht (Bron: Wester)

Station Kwatrecht is een spoorwegstation langs spoorlijn 50 in Kwatrecht, een gehucht van de gemeente Wetteren. Met zo'n honderd passagiers per gemiddelde werkdag is Kwatrecht een van de kleinere stations in Vlaanderen. Het station is vrijwel volledig gericht op het Medisch-Pedagogisch Instituut Sint-Lodewijk.

Sint-Martinuskerk

- Afstand langs route: 7.21 km

De Sint-Martinuskerk is een kerkgebouw in de

Afbeelding 3: Sint-Martinuskerk (Bron: Paul Hermans)

Belgische gemeente Melle. De kerk is toegewijd aan Martinus van Tours.

Oorspronkelijk stond hier een romaanse kruiskerk, mogelijk uit de 12e eeuw. Bij de poging in 1837 om dit gebouw te vergroten, stortte ze in en werd gesloopt. Hetzelfde jaar startte de bouw van een nieuwe kerk naar de plannen van architect Louis Minard. Van deze kerk stortte de toren in in 1837, die opnieuw werd opgetrokken in 1838; voltooiing van de kerk in 1838 en inzegening in 1841. Deze eenvoudige neoromaanse plattelandskerk heeft in de blinde muurvlakken van de voorgevel twee beelden: Paus Cornelius en Antonius van Egypte, gemaakt door de plaatselijke beeldhouwer Jules Vits. Ook de kruisweg in de kerk is van zijn hand.

Melle

- Afstand langs route: 7.22 km

Reeds in het jaar 830 was er in het huidige Melle sprake van een villa Milinio; mogelijk verwijzend naar een domein van een grootgrondbezitter.

Familiepark Harry Malter

Bosheidestraat 15, Destelbergen, Heusden, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 10.13 km

Het Familiepark Harry Malter is een recreatiepark in de Belgische plaats Heusden in de provincie Oost-Vlaanderen.

Het park werd in 1992 opgericht door Harry Malter, een telg uit een Duitse circusfamilie. Hij is bekend van

Afbeelding 4: Familiepark Harry Malter (Bron: *Paul Hermans*)

onder meer het Tirolercircus en Circus Piste waarmee Malter in 1968 begon. In 2008 kreeg het park fikse kritiek van dierenrechtenorganisatie GAIA. In de daaropvolgende periode is de situatie voor de dieren grondig verbeterd, daardoor kreeg het in 2009 een beter rapport.

Bloemisterijen Laarne

- Afstand langs route: 12.31 km

Afbeelding 5: Bloemisterijen Laarne (Bron: *Pasar vzw*)

Laarne was een gemeente van vele begoniatelers. Door de intensieve teelt zijn velen overgeschakeld naar Azalea Indica. In 2000 telden Laarne en Kalken 7 begoniabedrijven tegenover 17 azaleakwekerijen met een productie van 4,8 miljoen stuks. Er waren toen reeds 2 bedrijven uitgerust met een milieuvriendelijke teelt, namelijk op gesloten grond kweken bovenop folie, waardoor meststoffen kunnen worden gerecupereerd.

't Groene Genoegen

- Afstand langs route: 13.91 km

Afbeelding 6: 't Groene Genoegen

't Groene Genoegen, op wandelafstand van het middeleeuws kasteel van Laarne, telt 3 gastenkamers; elk met een eigen badkamer, tv en internetaansluiting. Het uitzicht op de akkers, weiden en bossen is er adembenemend; de stilte verrassend. Verschillende wandel- en fietsroutes doorkruisen de omgeving, het fietsknoopp netwerk Scheldeland, traject tussen nummers 24 en 28 loopt zelfs voorbij de deur. Voor natuurliefhebbers is het nabijgelegen natuurgebied 'Kalkense Meersen' een must. Een bezoek aan de privaat sauna en bubbelbad geeft je verblijf een extra ontspannende toets.

Voor bijkomende informatie klik hier.

Sint-Anthoniuskapel

termstraat, laarne

- Afstand langs route: 13.92 km

Afbeelding 7: Sint-Anthoniuskapel (Bron: <https://inventaris.onroenderfgoed.be/dibe/relict/56244>)

Wegkapel toegewijd aan Sint-Antonius, aangebouwd tegen de linkerzijgevel van de woning nr. 45 en gelegen in een bocht van de Termstraat. Voormalige

boerenarbeiderswoning volgens het kadasterarchief opgetrokken in 1846 door Dominique Van Acker en vergroot in 1887 door landbouwer Jozef van Acker (registratie in 1894). Volgens de huidige eigenaar is de kapel opgetrokken in 1913 na het overlijden van zijn grootvader, volgens het kadasterarchief werd de kapel echter gebouwd in 1906 door Jozef Van Acker. Aan de straatkant gelegen neogotisch getinte kapel, geflankeerd door twee geknotte lindes. Bruinbakstenen kapel op bepleisterde en grijsgeschilderde plint en onder zadeldak bedekt met rode, Vlaamse pannen. Voorgevel met parement in felrode machinesteen; puntgevel met schouderstukken onder stenen kruisbekroning.

Sint-Machariuskapel

- Afstand langs route: 14.71 km

Afbeelding 8: Sint-Machariuskapel (Bron: Spotter2)

De Sint-Machariuskapel is een kapel in de Oost-Vlaamse plaats Laarne, gelegen aan de Termstraat. De kapel is gewijd aan Sint-Macharius. In 1120 was al sprake van de aan Sint-Macharius gewijde parochiekerk. In 1456 werd al melding van een Sint-Machariusbroederschap gemaakt. In 1621 en ook in 1790 werd de broederschap heropgericht. In 1614 werd voor het eerst een Sint-Machariuskapel vermeld. Tijdens de pestepidemie in de 17e eeuw en de cholera-epidemie in de eerste helft van de 19e eeuw herleefde de devotie voor Sint-Macharius. Ook in de 21e eeuw vindt de Sint-Machariusprocessie, waarbij de Sint-Machariuskapel één der halteplaatsen is, nog plaats.

Berlindekapel Kappellestraat, laarne

- Afstand langs route: 17.34 km

Deze recent gerestaureerde pittoreske kapel dateert

Afbeelding 9: Berlindekapel (Bron: Stichting Open Kerken)

uit de 17de eeuw. Het verving vermoedelijk een oudere boomkapel aan een linde, wat de naam 'berre linde' of alleenstaande linde verklaart. De kapel werd in 1774 aanzienlijk vergroot en voorzien van een klokkentorentje. De kapel is gewijd aan Onze-Lieve-Vrouw. Waarom de kapel precies op deze plek werd gebouwd, is niet duidelijk.

Kappellestraat 9270 Laarne

Te bezoeken:

Pasen-okt.: zon.: late voormiddag-17u.

Boerenarbeiderswoning

Provinciebaan 169, Laarne

- Afstand langs route: 19.17 km

Afbeelding 10: Boerenarbeiderswoning (Bron: Verbeeck, Mieke, 27-09-2001, ©vlaamse gemeenschap)

Diep achterin gelegen boerenarbeidershuis met bijgebouwtje, mogelijk nog opklimmend tot het einde van de 18de of het begin van de 19de eeuw, zie weergave op het primitief kadasterplan (1835) van een dieper gelegen woning met twee landgebouwen. Landbouwer Frans De Bruyne († 1856), die minstens sinds 1835 eigenaar was van de hoeve, liet het boerenhuis in 1842 uitbreiden en in 1851 opsplitsen in twee woongedeeltes. Volgens het kadasterarchief werd het huis in 1938 uitgebreid in opdracht van

bakker Edouardus Lammens-De Bruyne.

Sint-Gertrudis Kerk van Wetteren
Markt 1000, Wetteren, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 23.73 km

Afbeelding 11: Sint-Gertrudis Kerk van Wetteren
(Bron: *Pascal Brackman*)

Ook de Sint-Gertrudiskerk werd verdacht een bergplaats te zijn van het gestolen paneel van de Rechtvaardige Rechters van het Lam Gods. Dat is niet zo maar toevallig. De vemeende dief, Arsène Goedertier woonde in Wetteren. In 2003 deed men er nog een grondige zoektocht naar het paneel. Maar ook die zoektocht was tevergeefs. In het boek van Noah Charney over het Lam Gods staat vermeld dat het paneel lange tijd verborgen was gehangen in de Sint-Gertrudiskerk in Wetteren 'zodat de contouren van het paneel in het stof zaten op een koorbank'. Ludo Collin, rector van Sint-Baafs, vertelde dat dit niet correct is. Hij zegt dat er wel een mogelijke schuilplaats was achter het hoogaltaar, in een nis achter het tabernakel. Maar het paneel was er niet

Kerkhof van de Zusters Apostolinnen en de beruchte Soeur Mourir

- Afstand langs route: 24.23 km

Het nonnenkerkhof ligt verscholen achteraan in het park, richting de Schelde, en ademt een sfeer van volstrekte rust uit.

Dat het kerkhof nabij de Schelde ligt, is niet toevallig. In de religieuze symboliek staat de rivier vaak voor de oversteek naar het hiernamaals.

Het kerkhof is een "hortus conclusus" (een gesloten

Afbeelding 12: Kerkhof van de Zusters Apostolinnen en de beruchte Soeur Mourir (Bron: *Archief zusters Apostelinnen*)

Afbeelding 13: Kerkhof van de Zusters Apostolinnen en de beruchte Soeur Mourir (Bron: *Willem Vandenameele*)

ommuurde tuin) om een duidelijke grens te trekken tussen het drukke schoolleven (het pensioonaat) en de eeuwige rust van de kloostergemeenschap.

Wat meteen opvalt is de gelijkheid. De zusters kozen niet voor individuele praalgrafstenen. Je ziet rijen met identieke, eenvoudige kruisen of kleine zerken. Dit symboliseert hun gelofte van armoede en de gedachte dat iedereen voor God gelijk is. Vaak staat enkel de kloosternaam (bijvoorbeeld Zuster Maria-Jozef), de geboortedatum en de overlijdensdatum erop.

In 1948 werd aan de boord van de Schelde, in het park van het kasteel een eigen kerkhof aangelegd, waar nog steeds zusters begraven worden. De eerwaarde moeders liggen begraven in de crypte die zich bevindt onder de kleine kapel achteraan.

Ook Cecile Bombeke (beter bekend onder haar kloosternaam Zuster Godfrida) ligt begraven op het domein, maar haar graf is omringd door een sluis

van stilte en anonimiteit. Ze overleed in 2019 op 86-jarige leeftijd. Ze werd door auteur Tom De Smet 'Soeur Mourir' in zijn boek en wel hierom: bijna niemand in Vlaanderen kent het verhaal van de Wetterse non Cecile Bombeke, alias zuster Godfrieda, die in de jaren zeventig minstens drie bejaarden om het leven bracht.

Op 3 februari 1958 staat de 24-jarige Wichelse boerendochter Cecile Bombeke met één valies aan de ingang van het klooster van de Heilige Apostolinnen van Sint-Jozef in Wetteren. Haar drie jaar oudere zus Julia, weggeteerd door botkanker, heeft haar op haar sterfbed de kloosternaam Godfrieda gegeven. Dat betekent 'levend onder goddelijke bescherming'.

De kersverse non gaat aan de slag als vroedvrouw. Een van de eerste Wetterse kinderen die ze op de wereld zet, is Peter De Winter. Het is meteen een problematische bevalling. De baby ligt in stuit. Godfrieda blijft koelbloedig en redt zijn leven. Het is het begin van een levenslange vriendschap met Peters moeder Elza. Geregeld gaat die met haar kinderen op bezoek bij de non in het klooster. "Ik keek enorm naar Godfrieda op", blikt Peter De Winter anno 2023 terug. "Tenslotte had ze mijn leven gered. Maar ze was ook een warme, hulpvaardige vrouw."

Ook moeder-overste Pauline is bijzonder blij met haar nieuwe aanwinst. Ze zet haar aan het werk als verpleegkundige in het nabijgelegen bejaardentehuis. Dat is in handen van het OCMW, maar is opgericht en wordt nog steeds uitgebaat door het klooster. Godfrieda komt er terecht op de geriatrie afdeling, ook wel 'de Chronische' genoemd. Daar leven de ziekste en meest hulpbehoevende bewoners van het rusthuis. Het is er hard labeur. Veel van de bejaarden kunnen nauwelijks nog bewegen. Ze lijden soms helse pijnen. Euthanasie staat nog niet in de Belgische wet, palliatieve zorg is onbekend.

Godfrieda – plichtbewust en godsvruchtig – moppert niet. Ze zorgt naar best vermogen voor 'haar' mensen op de Chronische. Moeder-overste is uiterst tevreden en benoemt Godfrieda in 1967 – ze is dan 34 – tot hoofdverpleegkundige van de afdeling. In die hoedanigheid stuurt ze voortaan een klein team van bejaardenhelpsters aan. Ze is de enige non op de Chronische: alle andere personeelsleden zijn leken.

Hevige hoofdpijn

In 1970 krijgt Godfrieda te kampen met aanvallen van hevige hoofdpijn. De plaatselijke dokters vinden de oorzaak niet. Ze schrijven haar dan maar pijnstillers

voor. Godfrieda heeft er steeds meer nodig om te kunnen blijven werken. De situatie wordt stilaan onhoudbaar, maar moeder-overste wil een van haar beste krachten niet kwijt, en dringt erop aan dat ze als hoofdverpleegster actief blijft. Braaf en timide als ze is, durft Godfrieda niet te weigeren. Ze werkt dus voort. Volgens familieleden zat de non in die periode vaak met haar hoofd in de handen te jammeren. "Het was aandoenlijk. Hoe vaak hebben we haar niet gezegd dat het niet meer menselijk was?"

Godfrieda belandt uiteindelijk bij de Gentse neuroloog Jules Govaert. Op 21 februari 1974 gaat de non onder het mes. Govaert deelt haar daarna mee dat hij een kwaadaardige hersentumor heeft verwijderd. Een stevige deuk in haar schedeldak zal haar de rest van haar leven aan die ingreep herinneren.

Maar de hoofdpijn verdwijnt niet. Govaert schrijft haar het morfinederivaat Dolantine Special voor: een zeer verslavend en zwaar verdovend medicijn dat ze slechts beperkt mag nemen. Godfrieda keert terug naar de Chronische. Ze kan amper functioneren. Ze heeft meer Dolantine nodig. Ze steelt medicijnen, vervalst voorschriften en laat de hoogbejaarde dokter van het rusthuis zelfs blanco briefjes leveren.

Drank en lesbische relatie

De hersenoperatie lijkt de non ingrijpend veranderd te hebben. Ze begint te drinken, gaat samen met haar medezuster Mathieu – met wie ze samenkomt op de bovenste verdieping van het rusthuis – naar restaurants, cafés en sekshops, koopt uitdagende kledij en maakt seksuele avances tegenover haar vrouwelijk personeel. Met Mathieu heeft ze een lesbische relatie, zullen verschillende getuigen later beweren.

Godfrieda behandelt haar patiënten steeds ruwer. Sommige personeelsleden van de Chronische vermoeden dat ze dat met opzet doet: als haar patiënten klagen over pijn, kan ze de dokter extra pijnstillers laten voorschrijven. Pijnstillers die ze dan voor zichzelf gebruikt, fluisteren ze.

Tot drie keer toe betraft het personeel Godfrieda terwijl ze hard op de borstkas van een bejaarde drukt en hem of haar water doet drinken. Zo kunnen de luchtwegen vollopen met water, met de verdrinkingsdood tot gevolg.

Er verdwijnen juwelen, waardepapieren, cash geld. Als een man overlijdt, vraagt zijn dochter waar de kasbons in het nachtkastje naartoe zijn. "Uw broer heeft die mee", zegt Godfrieda. Als de zoon van de overledene enkele uren later dezelfde vraag stelt, luidt het antwoord: "Uw zus is daarmee weg." Broer

en zus zullen jarenlang niet meer met elkaar spreken. Op 29 juli 1977 klaagt de 81-jarige Leon Matthys na het ontbijt over zijn spijsvertering. Hij krijgt een spuitje van Godfrieda. Hij sterft 's middags.

Het personeel kan het hoge aantal doden niet langer negeren. In 1977 zijn er al 21 mensen op de Chronische gestorven. Het jaarlijkse gemiddelde op de afdeling is dertien.

Enkele bejaardenhelpsters trekken naar OCMW-voorzitter Romain Verschooris. Hij stuurt hen één voor één wandelen. Ze krijgen te horen dat ze "zotte wijven" zijn die een "complot tegenover zuster Godfrieda smeden". Kort daarna, op 14 augustus 1977, sterft de 79-jarige Irma De Backer. Ze heeft al enkele nachten slecht geslapen. 's Middags geeft Godfrieda haar een injectie. 's Avonds is de bejaarde vrouw dood.

Ontwenningskliniek

Personeelsleden Anna Van den Bogaerd, Wivine Lison en Lucienne Rasschaert breken binnen in Godfrieda's kamer en vinden een doos vol medicijnen. Ze brengen die naar Verschooris. Als Godfrieda dat ontdekt, slaat ze haar kamer kort en klein. Zelfs voor Verschooris is het nu duidelijk: de situatie is onhoudbaar. Hij stuurt de non naar een ontwenningskliniek. Het trio bejaardenhelpsters krijgt te horen dat ze moeten zwijgen over de zaak. Niemand is gediend met een schandaal, en wat gebeurd is valt toch niet meer terug te draaien.

De rust keert weer in Wetteren. Tot een halfjaar later het personeel een kerstkaartje krijgt: 'Tot binnenkort'. Ondertekend door Godfrieda. Ze is vast van plan haar vroegere functie weer op te nemen.

Ten einde raad trekken Van den Bogaerd en haar twee collega's naar de jonge huisarts Jean-Paul De Corte. Hij heeft de reputatie voor niets of niemand zijn mond te houden. Ze vertellen hem over de moorden, de diefstallen en de verslaving van Godfrieda.

Drie insulino moorden bekend

De Corte is duidelijk: als hun aantijgingen kloppen, zal hij hen steunen. Hij schakelt een ambtenaar in die de apotheken in de regio controleert. Die ontdekt onregelmatigheden. Op 10 februari 1978 wordt Godfrieda opgepakt, in eerste instantie op verdenking van valsheid in geschrifte. Maar al snel bekend ze drie moorden door insuline-injecties: op De Backer, Matthys en de 87-jarige Maria Vanderginst. Wetteren staat op zijn kop. Bij een inderhaast bijeengeroepen OCMW-raad roept de secretaris: "Welk kien heeft dat hier aan de grote klok gehangen?"

Buiten Wetteren zorgt het nieuws voor weinig ophef. De – voornamelijk katholieke – pers besteedt er amper aandacht aan. De drie klokkenluidsters worden intussen bedreigd. Zij zijn nestbevuilers die de goede naam van de gemeente en het klooster bezoedeld hebben.

Het drietal voelt zich volledig in het nauw gedreven. Ze doen wat ze eerder al deden: aankloppen bij Jean-Paul De Corte. Die besluit een persconferentie te geven. Op 21 februari zitten ze met zijn vieren in het Wetterse Gildenhuis en doen het hele verhaal. Ze besluiten met: er zijn mogelijk meer dan drie doden gevallen. "Twintig", denkt De Corte.

Onderzoeksrechter Leo Tas komt tot een lijst van zeventien overlijdens waarvan hij Godfrieda verdenkt. Maar harde bewijzen heeft Tas niet.

De non ontkent intussen dat ze Matthys, Vanderginst en De Backer bewust doodde. Ze wou ze enkel kalmeren, is haar nieuwe versie. En met andere overlijdens heeft ze niets te maken.

De deskundigen komen in 1980 – Godfrieda zit dan al bijna drie jaar in voorhechtenis in Gent, waar ze veelvuldig bezoek krijgt van Mathieu – tot de conclusie dat de non ontoerekeningsvatbaar is.

Godfrieda wordt geïnterneerd in een instelling in Melle. In 1990 blijkt ze geen gevaar meer voor de samenleving: ze is niet meer verslaafd en haar hoofdpijn is onder controle. Ze keert terug naar het klooster van Wetteren. Maar haar geest hult zich in nevelen. Ze wordt dement en sterft in alle stilte in 2019. Haar familie wordt niet op de hoogte gebracht; op het nonnenkerkhof zijn welgeteld drie personen aanwezig: de priester, de deken en de begrafenisondernemer. Zuster Mathieu is vier jaar eerder gestorven.

Haar misdaden vormden de basis voor een film met Anita Ekberg en haar foto stond in gerenommeerde buitenlandse bladen als 'Paris Match' en 'Time Magazine'.

Zitbank Scheldepad - Wetteren

- Afstand langs route: 24.63 km

Deze zitbank staat langs het Scheldepad in Wetteren. Links is de fietsbrug van Rode Heuvel en rechts het veer van Schellebelle, beide oversteekplaatsen van de Schelde voor de wandelaar/fietser.

Afbeelding 14: Zitbank Scheldepad - Wetteren (Bron: Willem Vandenameele)

Corona memorial Wetteren

- Afstand langs route: 24.89 km

Afbeelding 15: Corona memorial Wetteren (Bron: Willem Vandenameele)

Afbeelding 16: Corona memorial Wetteren (Bron: Willem Vandenameele)

Het monument werd eind 2020 geplaatst en is ontworpen door het lokale creatieve bureau Fisheye. Het kunstwerk is gemaakt van cortenstaal (dat roestbruine metaal). Het stelt twee abstracte figuren

voor die zij aan zij staan, maar waaruit een hap ontbreekt. Deze uitsparing symboliseert het gemis en de leegte die de pandemie heeft achtergelaten bij nabestaanden.

De gemeente wilde een serene plek creëren langs het water waar mensen in alle rust kunnen reflecteren en hun dierbaren kunnen herdenken.

Stuifduinen waaraan dit domein zijn naam Den Blakken dankt

- Afstand langs route: 26.11 km

Afbeelding 17: Stuifduinen waaraan dit domein zijn naam Den Blakken dankt

Deze stuifduinen zijn ongeveer 15.000 jaar geleden gevormd tijdens de laatste IJstijd. De rivieren schuurden diepe geulen uit in het pleistocene zand, dit zand werd meegevoerd en verder afgezet. Hierdoor ontstonden zandbanken in en naast de rivierbedding, waarna het water opnieuw met het opnemen en het afzetten van het zand begon. Zo ontstonden op regelmatige afstanden van elkaar zandafzettingen. Door de overwegende westenwinden verstoven deze zandbanken tot stuifduinen. De Wetterse stuifduinen zijn ongetwijfeld de best bewaarde restanten van de stuifduinmassieven langs de Schelde in Oost-Vlaanderen.

Massemen

Wetteren, Massemen, Oost-Vlaanderen

- Afstand langs route: 31.99 km

Op het dorpsplein van Massemen staat een oude linde. De boom zou in de 16de of 17de eeuw geplant zijn.

Het Hof Ten Hondert gaat terug tot de 13de eeuw. Het werd toen opgericht als hospitaal voor reizigers

en pelgrims langs de oude heirbaan van Gent naar Aalst. Het huidige woonhuis dateert grotendeels uit de 17de eeuw.

Het Prinsenhof aan het dorpsplein is een oude hoeve, waarvan het huidige woonhuis dateert uit de 18de eeuw. De site zelf gaat echter reeds terug tot de 12de eeuw. Het Prinsenhof was eeuwenlang de woonplaats van de heren van Massemen.

1 - Afstand langs route: 32.04 km

Afbeelding 18: Dorpslinde (Bron: *Beleef Wetteren*)

Elk jaar wordt de boom van het jaar verkozen (zie Meer Info). In 2016 werd er volop campagne gevoerd om deze prachtlinde als winnaar uit de bus te laten komen.

Vind de route op RouteYou

Bekijk op mobiel

&raqrpet